

Nu er det jo sådan, at vi jævnlige har kunnet høre nye tal for, hvor mange milliarder kroner der strømmer ind i statskassen. Regeringen har ikke helt styr på hvor mange milliarder, men der bliver hele tiden fundet flere milliarder i statskassen. Så kan jeg ikke helt forstå, når der nu er så mange penge, hvorfor nogle af de milliarder så ikke kunne fosse videre ud i kommunerne og danne grundlag for at levere den nødvendige velfærd.

Altså, det er jo ikke, fordi der mangler ressourcer i samfundet til at sikre, at f.eks. de ældre kan komme i bad mere end en gang om ugen, at vi har en ordentlig folkeskole osv., så man kunne leve op til de løfter, som regeringen udstedte under folketingsvalgekampen.

Vil regeringen sende nogle penge ud, så den kan leve op til løfterne, eller var det bare valgflæsk?

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Nu lægges der nogle præmisser ind, som gør det umuligt at svare på spørgsmålet, for fru Line Barfod lægger til grund, at medmindre regeringen vil bryde med det, der er målsætningen i den økonomiske politik, så kan vi ikke leve op til valgløfterne. Det er jo ikke rigtigt.

Den her regering har, siden den kom til i 2001, meget konsekvent forfulgt det spor, at hovedparten af den realvækst, der er mulighed for i den offentlige sektor, skal gå til kommuner og amter til den borgernes service. Det er den linje, vi har ført indtil dato. Det er også den linje, vi fortsat ønsker at føre. Den skaber en mulighed for år for år at tilføje kommuner, amter og fremover regioner flere ressourcer.

Så har fru Line Barfod altså en eller anden idé om, at man skulle droppe den målsætning, som regeringen i øvrigt har overtaget fra den tidligere regering, altså 2010-planen, og bruge engangsudgifter på permanent forbrug. Det ville jo være en helt tåbelig kurs, som ville skabe endnu større udfordringer for de forhandlere, der i øjeblikket sidder og diskuterer velfærdsreformer.

Line Barfod (EL):

Jeg har lidt svært ved at forstå, hvorfor det, hvis man mente velfærdsreformer som noget positivt, så skulle være en forhindring for dem, der sidder og forhandler reformer, hvis man gik i gang med reelt at udvikle velfærden og sikre, at

kommunerne i hvert fald ikke skal fjerne en del af velfærden for børn, ældre, folkeskoler osv.

Det er jo regeringen, der har fastsat den ramme. Det er jo ikke noget naturgivent, at der skal være så voldsom en bremse på den kommunale vækst som det, regeringen har lagt op til. Ud over udligningsreformen er det også selve regeringens velfærdsudspil, som man kan se kommer til at koste ude i kommunerne. Et af de få tal, vi har fået nu, vedrører, at refusionen for kontanthjælpsmodtagere under 30 år bortfalder. Det betyder f.eks. for Københavns Kommune, at man kommer til at mangle 50 mio. kr., der så skal findes andre steder i budgettet.

Så hvordan hænger det sammen med de her velfærdsreformer, man lægger op til? Er det reelt bare, at man ønsker at afvikle velfærden ude i kommunerne?

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det er øjensynligt ikke naturgivent, at man behøver at tænke på dagen i morgen eller dagen om 5 år eller dagen om 10 år. Det kan jeg forstå fru Line Barfod ikke gør. Så skal fru Line Barfod jo glæde sig over, at regeringen gør det.

Det er altså klogt, at man, når man disponerer sin økonomiske politik, ikke bare tænker på, hvordan verden ser ud i dag, men også om der er sammenhængskraft om 5, 10 og 15 år. Derfor er det ubetinget positivt at diskutere velfærdsreformer og diskutere, hvordan vi sikrer os, at det her samfund også kan hænge sammen på sigt.

Det regnestykke, fru Line Barfod hiver frem, kan jeg ikke genkende. Det er jo et regnestykke, der hviler på, at selv om man laver spillereglerne om, altså i den her situation at man strammer refusionsreglerne for at skabe motivation hos kommunerne til at sørge for, at kontanthjælpsmodtagere får uddannelse og arbejde, så sætter kommunerne sig ned med korslagte arme og laver ingenting.

Det tror vi jo ikke på. Altså, jeg tror ikke på, at der vil komme det tab, som fru Line Barfod påstår der vil komme i Københavns Kommune. Jeg tror og kan i øvrigt også dokumentere med historien, at når vi laver forandringer på kontanthjælpsområdet, herunder laver forandringer i de kommunale refusionsprocenter, så har det faktisk en effekt. I regeringen går vi ind for, at det er bedre, at folk er i arbejde eller under uddannelse, end at de er på kontanthjælp.